

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 434/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. augusta 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Schmidlom, advokátska kancelária, Záhoracká ulica 11/A, Malacky, pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 16 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23 Ntc 204/2016-78 z 10. augusta 2016 v spojení s postupom a uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Urto 7/2016 z 25. októbra 2016 a sp. zn. 2 TdoV 4/2017 z 28. marca 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júna 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej aj „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“), čl. 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 23 Ntc 204/2016-78 z 10. augusta 2016 v spojení s postupom a uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Urto 7/2016 z 25. októbra 2016 a sp. zn. 2 TdoV 4/2017 z 28. marca 2017 (ďalej aj „predmetné rozhodnutia najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti vyplýva, že krajský súd rozsudkom č. k. 23 Ntc 204/2016-78 z 10. augusta 2016 rozhodol podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) o uznaní rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň sp. zn. 75Hv 29/15f z 5. mája 2015 v spojení s rozsudkom Vrchného krajského súdu Viedeň sp. zn. 22Bs 324/15f z 19. januára 2016 na území Slovenskej republiky, a zároveň rozhodol aj o tom, že tamojšími súdmi uložený trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov odňatia slobody sťažovateľ vykoná na území Slovenskej republiky a zároveň podľa § 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. rozhodol o zaradení sťažovateľa na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Najvyšší súd svojím uznesením sp. zn. 4 Urto 7/2016 z 25. októbra 2016 zamietol sťažovateľom podané odvolanie ako podané oneskorene a svojím ďalším uznesením sp. zn. 2 TdoV 4/2017 z 28. marca 2017 odmietol sťažovateľom podané dovolanie. V ostatnom podal sťažovateľ sťažnosť ústavnému súdu.

3.1 V súhrne sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti v prvom rade poukázal na to, že *„Za ťažisko neústavnosti rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, možno v danom prípade považovať zrejmé zhoršenie právneho postavenia odsúdeného, kedy ho právny stav platný na území SR stavia do nevýhodnej pozície vo vzťahu k možnému termínu podania žiadosti o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, a to v porovnaní s právnym stavom v Rakúskej republike. Odsúdený má podľa aktuálneho právneho stavu v SR právo podať žiadosť na podmienené prepustenie po vykonaní 2/3 výkonu trestu odňatia slobody, pričom v Rakúskej republike má právo podať túto žiadosť po vykonaní 1/2*

výkonu trestu odňatia slobody. Posúdením uvedených skutočností je zrejmé, že práva odsúdeného boli a sú porušované, nakoľko v aktuálnom skutkovom stave je značne podlomená právna istota odsúdeného. Ustanovenie čl. 16 ods. 2 Ústavy a čl. 3 Dohovoru sa musia pokladať za jedno zo základných ustanovení a za vymedzenie jednej zo základných hodnôt demokratických spoločností, ktoré zaručujú ochranu jednotlivcovi pred podrobením sa neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Odsúdený je značne znevýhodnený postupom uznania a výkonu rozhodnutia, ktorý svojim pretransformovaním do podmienok SR nerešpektuje základne práva slobody, a sám o sebe je v hrubom rozpore s rámcovým rozhodnutím rady 2008/909/SVV z 27.11.2008 a jeho základných zásad a myšlienkach jeho správneho fungovania.“.

3.2 V druhej rovine svojej argumentácie sťažovateľ skonštatoval, že „Za ťažisko neústavnosti rozhodnutia Najvyššieho súdu považujeme nesprávne právne posúdenie veci, nakoľko nesprávne aplikoval právnu normu zakotvenú v ustanovení § 382 písm. b) Trestného poriadku, pričom mal aplikovať ustanovenie § 382 písm. d) Trestného poriadku.“. V podrobnostiach poukázal na to, že „Ustanovením § 382 písm. d) Trestného poriadku, zákonodarca upravil osobitný dôvod na odmietnutie dovolania v prípade, ak nie sú splnené podmienky dovolania podľa § 372 alebo § 373 Trestného poriadku. Na základe uvedeného sa domnievame, že najvyšší súd mal pri svojom rozhodnutí postupovať prinajmenšom podľa ustanovenia § 382 písm. d) Trestného poriadku, napriek tomu, že... dovolací súd mal rozhodnúť o porušení zákona v neprospech obvineného.“.

4. V petite podanej sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1) Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 2 TdoV 4/2017 zo dňa 28.03.2017 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 Dohovoru a porušené právo o ochrane pred zlým zaobchádzaním podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy v spojení s čl. 3 Dohovoru

2) Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn.: 23 Ntc 204/2016 zo dňa 10.08.2016 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 Dohovoru a porušené právo o ochrane pred zlým zaobchádzaním podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy v spojení s čl. 3 Dohovoru

3) Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 2 TdoV 4/2017 zo dňa 28.03.2017 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie

4) Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn.: 23 Ntc 204/2016 zo dňa 10.08.2016 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie

5) Najvyšší súd SR je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť

aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

7. Podľa čl. 16 ods. 2 ústavy nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 3 dohovoru nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

II.A

K namietanému porušeniu označených práv postupom a rozsudkom krajského súdu č. k. 23 Ntc 204/2016-78 z 10. augusta 2016

8. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov

verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

9. Pokiaľ ide o sťažovateľom napádaný postup a rozsudok krajského súdu č. k. 23 Ntc 204/2016-78 z 10. augusta 2016, ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľ mal možnosť proti predmetnému rozhodnutiu podať riadny opravný prostriedok, čo aj urobil, avšak po uplynutí danej lehoty, v dôsledku čoho najvyšší súd svojím uznesením sp. zn. 4 Urto 7/2016 z 25. októbra 2016 ním podané odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku zamietol. V dôsledku uvedeného ústavný súd sťažovateľom podanú sťažnosť odmieta v tejto jej časti pre nedostatok právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.B

K namietanému porušeniu označených práv postupom a uzneseniami najvyššieho súdu sp. zn. 4 Urto 7/2016 z 25. októbra 2016 a sp. zn. 2 TdoV 4/2017 z 28. marca 2017

10. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie

ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

11. Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde a pod tento článok spadá právomoc súdov rozhodnúť o oprávnenosti trestného obvinenia voči konkrétnej osobe. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. februára 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). Ústavný súd napokon poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07).

12. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

13. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 TdoV 4/2017 z 28. marca 2017 vyplýva:
«Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 25. októbra 2016, sp. zn. 4 Urto 7/2016, odvolanie odsúdeného podľa § 316 ods. 1 Tr. por. zamietol, nakoľko odsúdený

██████████ podal svoje odvolanie proti napadnutému rozsudku oneskorene až 18. októbra 2016. Odvolanie podal odsúdený po uplynutí zákonnej lehoty napriek správne mu poučeniu súdu, že proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať do 15 dní od oznámenia rozsudku na Krajský súd v Trenčíne a včas podané odvolanie má odkladný účinok.

Krajský súd v Trenčíne predložil 13. marca 2017 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie, ktoré podal odsúdený ██████████, prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Petra Schmidla 16. februára 2017 na Krajskom súde v Trenčíne, a to proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. októbra 2016, sp. zn. 4 Urto 7/2016. Podaným dovolaním sa odsúdený domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/ a i/ Tr. por.

Odsúdený vo svojom dovolaní namietol, že konanie a rozhodnutie, po ktorom nasledovalo napadnuté uznesenie je nezákonné, nakoľko je v rozpore s relevantnou judikatúrou (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 To 8/2006) a jeho právami v zmysle predpisov Európskej únie a medzinárodných zmlúv (Rámcové rozhodnutie rady 2008/675/SVV z 24. júla 2008, Dohovor o odovzdávaní odsúdených osôb č. 553/1992 Zb.). V zmysle ods. 7 preambuly Rámcového rozhodnutia rady 2008/675/SVV „účinky odsúdenia vyhláseného v inom členskom štáte by mali byť rovnocenné účinkom vnútroštátneho rozhodnutia v predsúdnom konaní, súdnom konaní a vo vykonávacom konaní.“ Odsúdený ďalej uviedol, že v zmysle platných zákonov v Rakúskej republike má nárok na podmienené prepustenie po vykonaní polovice uloženého trestu odňatia slobody, pričom v zmysle slovenského Trestného zákona má takýto nárok až po vykonaní dvoch tretín uloženého trestu odňatia slobody. Z uvedeného podľa odsúdeného vyplýva, že rozhodnutie bolo vydané radikálne v jeho neprospech a v rozpore s jeho zákonnými právami.

V zmysle § 376 Tr. por. sa k obsahu uvedeného dovolania Krajská prokuratúra v Trenčíne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) na základe podaného dovolania na úvod skúmal, či boli splnené primárne podmienky uvedené v ustanovení § 368 a nasl. Tr. por. na začatie dovolacieho konania, a to predsedom senátu (§ 378 Tr. por.), pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom

zasadnutí, lebo bolo podané neoprávnenou osobou (§ 382 písm. b) Tr. por.), pričom ide o vadu neodstrániteľnú.

Podľa § 183 ods. 1 písm. b/ bod 1 Tr. por. rozsudok je právoplatný, a ak neustanovuje tento zákon niečo iné, aj vykonateľný, ak a) zákon proti nemu nepripúšťa odvolanie, b) zákon síce proti nemu pripúšťa odvolanie, ale 1. odvolanie v lehote podané nebolo, 2. oprávnené osoby sa odvolania výslovne vzdali alebo ho výslovne vzali späť, alebo 3. podané odvolanie bolo zamietnuté.

Podľa § 369 ods. Tr. por. dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 podá minister spravodlivosti len na podnet. Podnet môže podať osoba, ktorej tento zákon nepriznáva právo na podanie dovolania okrem osoby, ktorá nespĺňa podmienku dovolania uvedenú v § 372 ods. 1.

Podľa § 372 ods. 1 Tr. por. oprávnené osoby okrem ministra spravodlivosti môžu podať dovolanie len vtedy, ak využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté. Obvinený a osoby uvedené v § 369 ods. 5 môžu podať dovolanie aj vtedy, ak riadny opravný prostriedok podal prokurátor alebo poškodený a odvolací súd rozhodol v neprospech obvineného. Generálny prokurátor môže podať dovolanie aj vtedy, ak riadny opravný prostriedok podal obvinený a odvolací súd rozhodol v jeho prospech.

Vzhľadom k danému dovolaciemu konaniu je potrebné uviesť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí z 20. apríla 2016, sp. zn. 1 TdoV 16/2015, uviedol, že dovolanie je podľa § 368 ods. 1, ods. 2 písm. a/ a písm. h/ Trestného poriadku prípustné proti rozsudku a proti uzneseniu, ktorým odvolací súd zamietol odvolanie proti rozsudku, pričom zákon nerozlišuje, či ide o rozsudok vydaný (vyhlásený) v konaní podľa tretej časti Trestného poriadku (po prejednaní veci na hlavnom pojednávaní), alebo rozsudok uznávací (konanie podľa tretej hlavy piatej časti Trestného poriadku alebo podľa zákona č. 549/2011 Z.z. v znení zákona č. 344/2012 Z.z.). Aj napriek špecifickému charakteru uznávacieho konania je teda ústavne konformný záver, že dovolanie je prípustné aj proti rozsudku vydanému v uznávacom konaní a proti uzneseniu, ktorým bolo zamietnuté odvolanie proti uznávaciemu rozsudku. Pre úspešnosť dovolania však musia byť splnené podmienky uvedené v § 372 a § 373 Trestného poriadku a naplnený dovolací dôvod uvedený v § 371 Trestného poriadku, viažuci sa na uznávacie konanie alebo na rozhodnutie

slovenského súdu, ktorý rozhodoval o uznaní (nejde teda o prieskum uznávaného rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo).

Odsúdený [REDAKOVANÉ] podal oneskorene svoje odvolanie proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 10. augusta 2016, sp. zn. 23 Ntc 204/2016, nakoľko ho podal po uplynutí 15 dňovej lehoty na podanie odvolania, a to aj napriek správne mu poučeniu súdu, pričom napadnutý rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 3. septembra 2016 (č. l. 78). Absencia riadneho opravného prostriedku má preto za následok neoprávnenosť odsúdeného na podanie dovolania, avšak minister spravodlivosti má právo podať dovolanie v danom prípade, a to iba na základe podnetu osoby, ktorá nemá právo podať dovolanie, pričom odsúdený týmto právom nedisponuje. Nad rámec rozhodnutia považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že podanie odsúdeného nie je možné vyhodnotiť ako podnet na podanie dovolania ministrom spravodlivosti.

V rámci predmetné trestného konania podal odsúdený dovolanie ako neoprávnená osoba, nakoľko nevyužil riadny opravný prostriedok a neboli splnené podmienky v zmysle § 372 ods. 1 Tr. por., pričom dovolanie podal taktiež proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.).

S poukázaním na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že odsúdený [REDAKOVANÉ] nebol oprávneným na podanie dovolania, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie dosúdeného bez preskúmania veci podľa § 382 písm. b/ Tr. por. odmietol.»

14. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Urto 7/2016 z 25. októbra 2016 vyplýva: „Podľa § 316 ods.1 Tr. por. odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene.

Z predloženého spisu najvyšší súd ako súd odvolací zistil, že v posudzovanom prípade ide o odvolanie podané oneskorene.

Bez akýchkoľvek pochybností z jeho obsahu vyplýva, že napadnutý rozsudok bol odsúdenému doručený 17. augusta 2016 (č. l. 80).

Odsúdený [REDAKOVANÉ] odvolanie voči tomuto rozsudku však podal až 18. októbra 2016 (vid' pripojená obálka č. l. 90). Odvolanie podal po uplynutí zákonnej lehoty napriek správne mu poučeniu súdu, že proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie,

ktoré možno podať do 15 dní od oznámenia rozsudku na Krajský súd v Trenčíne a včas podané odvolanie má odkladný účinok.

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. odvolací súd na neverejnom zasadnutí odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 29 zákona č. 549/2011 Z. z. ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa tohto zákona sa použije Trestný poriadok.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por. odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene.

Z dôvodu, že ustanovenia piatej časti tretej hlavy Trestného poriadku a § 518 Tr. por. neupravujú situáciu podania odvolania po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty, najvyšší súd vychádzajúc z § 29 zákona č. 549/2011 Z. z. na rozhodnutie o oneskorenom odvolaní odsúdeného [REDAKOVANÉ] použil ustanovenie § 316 ods. 1 Tr. por.“

15. Z rozsudku krajského súdu č. k. 23 Ntc 204/2016-78 z 10. augusta 2016 vyplýva: «Federálne Ministerstvo spravodlivosti Rakúskej republiky (ďalej len ministerstvo) listom doručeným Krajskému súdu v Trenčíne dňa 11.4.2016 požiadalo o uznanie rozsudkov a prevzatie výkonu trestu odňatia slobody týkajúcich sa odsúdenia [REDAKOVANÉ] (spolu s ním bol odsúdený aj ďalší spolupáchateľ) vyššie uvedenými rozsudkami Krajského súdu pre trestné veci Viedeň (súd prvého stupňa) a Vrchného krajského súdu Viedeň (súd druhého stupňa).

K listu ministerstvo pripojilo riadne vyplnené osvedčenie uvedené v čl. 4 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV zo dňa 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania rozsudkov v trestných veciach, ktoré ukladajú trest odňatia slobody, alebo opatrenia spojené so zbavením osobnej slobody, za účelom ich výkonu v Európskej únii. Súčasne ministerstvo zaslalo rovnopisy rozsudkov Krajského súdu pre veci trestné Viedeň, sp.zn. 75 Hv 29/15f zo dňa 5. mája 2015 a Vrchného krajského súdu Viedeň, sp.zn. 22 Bs 324/15f zo dňa 19. januára 2016.

Ďalej ministerstvo k listu pripojilo aj zápisnicu o výsluchu odsúdenej osoby [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zo dňa 14.10.2015. Z tejto zápisnice okrem iného vyplýva, že odsúdený vykonáva trest odňatia slobody v Justičnom zariadení Stein v Rakúsku, pričom tento nesúhlasil s vykonaním trestu v Slovenskej republike, pretože v Rakúsku sú lepšie podmienky väzby.

Prokurátorka Krajskej prokuratúry Trenčín listom č. KPtm 28/16/3300-8 zo dňa 15.7.2016 vyslovila súhlas s vyššie uvedeným konaním o uznaní a výkone trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody uloženej súdmi v Rakúskej republike.

Krajský súd na neverejnom zasadnutí predmetnú vec preskúmal podľa príslušných ustanovení zák. č. 549/2011 Z.z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) a dospel k záveru, že sú splnené zákonné podmienky pre uznanie výkonu trestu odňatia slobody uloženého odsúdenému [REDAKOVANÉ] vyššie uvedenými rozsudkami súdov v Rakúskej republike.

V súlade s ustanovením § 17 ods. 1 zákona súd zistil, že nie sú dané dôvody na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 zákona. Pre tento záver okrem vyššie uvedených uznávaných rozsudkov svedčí aj obsah Osvedčenia Krajského súdu pre trestné veci Viedeň.

Odsúdený [REDAKOVANÉ] je občanom Slovenskej republiky a má trvalý pobyt na území Slovenskej republiky (§ 4 ods. 1 písm. a/ zákona). K nesúhlasu odsúdeného s výkonom trestu odňatia slobody v Slovenskej republike, senát krajského súdu uvádza, že podľa čl. 6 ods. 2 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27.11.2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú trest odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody na účely ich výkonu v Európskej únii, sa v tomto prípade nevyžaduje súhlas odsúdenej osoby, pretože odsúdený je štátny občan Slovenskej republiky a má tu trvalý pobyt.

V predmetnom prípade ide o trestný čin, za ktorý v štáte pôvodu možno uložiť trest odňatia slobody na 5 rokov až 15 rokov. Ide o trestné činy, ktoré sú trestné aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky (obojstranná trestnosť) - § 4 ods. 1 zákona. Podľa Trestného zákona platného na území Slovenskej republiky by skutky, pre ktoré bol [REDAKOVANÉ] odsúdený v Rakúskej republike, boli kvalifikované ako trestný čin (zločin) lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. b/, c/ Tr.zák. sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr.zák. Za tento trestný čin možno v Slovenskej republike uložiť trest odňatia slobody na 7 rokov až 12 rokov. Súd vykonávajúceho štátu preto nemusel rozhodnúť o zmene výmery uloženej sankcie odňatia slobody v Rakúskej republike.

Súčasne s rozhodnutím o uznaní a výkone cudzozemského rozhodnutia bolo podľa § 18 ods. 1 zákona povinnosťou Krajského súdu v Trenčíne rozhodnúť aj o zaradení odsúdeného v Slovenskej republike do príslušného ústavu na výkon trestu. Z uznávaných rozsudkov Rakúskej republiky nie je možné zistiť spôsob aktuálneho výkonu trestu z režimového hľadiska tak, aby bolo z tohto hľadiska možné rozhodnúť o zodpovedajúcom spôsobe výkonu trestu v Slovenskej republike. Ak však súd štátu pôvodu pri rozhodovaní o treste nepoužil kritéria obdobné § 48 Tr.zák. pre určenie spôsobu výkonu trestu odňatia slobody, nebolo by aplikačne správne, keby súd vykonávajúceho štátu použil vnútroštátne kritéria pri zaradení odsúdeného do ústavu na výkon trestu s vyšším stupňom stráženia (zhodne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 2Urto 1/2015 zo dňa 24.2.2015).

Sledujúc účel nesprísnenia trestu odňatia slobody uloženého v štáte pôvodu zaradil krajský súd odsúdeného podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr.zák. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Na ostatné výroky vo vyššie uvedených rozsudkoch Rakúskej republiky sa toto konanie nevzťahovalo, a preto sa tento rozsudok týchto netýka.

Po právoplatnosti tohto rozsudku rozhodne Krajský súd v Trenčíne aj o započítaní väzby a výkonu trestu odňatia slobody v Rakúskej trestu odňatia slobody vykonávaného v Slovenskej republike.»

16. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). Uvedené rovnako platí aj pre namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy totiž ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva

na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

17. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 TdoV 4/2017 z 28. marca 2017 v spojení s dôvodmi vyplývajúcimi z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Urto 7/2016 z 25. októbra 2016 predovšetkým konštatuje, že (i) sťažovateľ (kvalifikovane zastúpený advokátom) v petite svoje sťažnosti (pozri bod 4) postup a rozhodnutie odvolacieho súdu (sp. zn. 4 Urto 7/2016 z 25. októbra 2016) nenapáda a táto skutočnosť je s poukazom na ustanovenie § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde sama osebe dôvodom, aby sa ústavný súd odvolacím rozhodnutím nezaoberal. Napriek tomu v spojení s napadnutým dovolacím rozhodnutím najvyššieho súdu posúdil aj toto odvolacie rozhodnutie (ii) tak najvyšší súd ako súd dovolací a aj ako súd odvolací konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vychádzajúc z aplikácie príslušných na vec sa vzťahujúcich predovšetkým procesnoprávných zákonných ustanovení zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov sú obidva predmetné rozhodnutia najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Vzhľadom na podrobnú a precíznu právnu argumentáciu najvyššieho súdu vyjadrenú v jeho predmetných rozhodnutiach, ktorá vyčerpávajúcim spôsobom obsiahla právnu podstatu v podstate sťažovateľom nastolených faktických skutočností (zmeškanie lehoty na podanie riadneho opravného prostriedku, čo sťažovateľa limitovalo aj pri uplatnení mimoriadneho opravného prostriedku, pozn.) s odkazmi aj na príslušnú procesnoprávnu právnu úpravu, v interpretácii ktorej nezistil ústavný súd ústavný nesúlad, nie je potrebné z pohľadu ústavného súdu uvádzať ďalšie podporné argumenty. Inými slovami, z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom ústavnej kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00), k čomu však v sťažovateľovom prípade nedošlo. Tento záver ústavného súdu

zakladá dôvod odmietnutia sťažovateľom podanej sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

18. V súvislosti so sťažovateľom deklarovaným prejavom nespokojnosti s predmetnými rozhodnutiami najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

19. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa (pozri bod 3.1) smerujúcich voči rozsudku krajského súdu sp. zn. 23 Ntc 204/2016 z 10. augusta 2016, ktorým rozhodol o uznaní a výkone rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň sp. zn. 75Hv 29/15f z 5. mája 2015 v spojení s rozsudkom Vrchného krajského súdu Viedeň sp. zn. 22Bs 324/15f z 19. januára 2016, ktoré aj tvorili ťažisko jeho argumentácie v dovolacom konaní, ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľ v dôsledku nesprávneho postupu (oneskorene podaný riadny opravný prostriedok) uprel najvyššiemu súdu jeho právomoc preskúmať tieto námietky v odvolacom konaní a v konečnom dôsledku tak aj najvyššiemu súdu v dovolacom konaní. Napokon je potrebné zdôrazniť aj to, že sťažovateľom podané odvolanie proti rozsudku krajského súdu č. k. 23 Ntc 204/2016-78 z 10. augusta 2016 neobsahovalo žiadnu argumentáciu, išlo teda len o čisto formálny úkon. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že konanie pred ústavným súdom nie je konaním, v ktorom by bolo možné naprávať to, čo účastník predchádzajúceho konania pred súdnym orgánom svojím vlastným postupom zanedbal, keď si riadne a včas nehájil svoje práva, hoci tak urobiť mohol a mal (*vigilantibus iura scripta sunt*, t. j. práva patria len bdelym).

20. Z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde vyplýva limitujúci vzťah ústavného súdu ku všeobecným súdom, ktorý okrem iného znamená, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich

základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom, pretože v opačnom prípade by ústavný súd nedisponoval právomocou na posúdenie takejto argumentácie (III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08, IV. ÚS 340/2013). Inými slovami, právomoc ústavného súdu rozhodnúť o určitej námietke sťažovateľa nemožno založiť až jej uplatnením v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v prípade, ak ju sťažovateľ mohol uplatniť v ním napadnutom konaní, pričom podľa právneho poriadku o nej mohol a aj bol povinný meritórne rozhodnúť iný orgán verejnej moci. Preto ak takáto situácia nastane, treba podľa názoru ústavného súdu sťažnosť v časti týkajúcej sa takejto námietky odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 284/08). Predostreté závery boli dôvodom odmietnutia sťažovateľom podanej sťažnosti v tejto jej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pred nedostatok právomoci ústavného súdu.

21. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. augusta 2017